
És estiu i podrem llegir

Jordi Nadal

retrobatment. I sé, alhora, que un dia jo no hi seré i que tot això serà inexplicable, passat, erm....

Tant és, llegim com qui, en un desert, intueix un oasi. Busquem una mica d'ombra, humitat, aigua i recer. Llegim com qui busca alguna cosa amb necessitat d'admirar. Llegir és buscar. És lliurar-se a voler ser més que un mateix. Veure l'altre. Hi ha gent que té un do. Hi ha molts

A mitjans de juliol hem de prendre decisions importants: quins llibres llegirem aquest estiu. A casa, a les nostres prestatgeries, tenim títols que hem comprat amb il·lusió perquè omplin el nostre futur d'altres vides, altres veritats. A la tauleta de nit s'apilen, els uns a sobre els altres, n'hi ha que ja han estat fullejats, i ens esperen, pacients i sense retret.

Alguns deuen pensar que és millor llegir en digital "perquè em puc emportar molts més llibres, sense ocupar espai". M'estimo més el sobrepès que implica un vincle, un compromís. El que és fàcil sempre és una possibilitat. El més bonic és tot el que implica una decisió, buscar un camí junts, trobar el temps per submergir-se en una obra. Comprometre's.

S'ha d'agafar un llapis. Pots ser un purista i voler deixar el llibre immaculat. Ho entenc, encara que no ho comparteixo. Em fa feliç subratllar les frases que m'impacten. És com si ens diguéssim, autor i lector: "Aquí ens hem trobat". Si el text és boníssim, a baix, a peu de pàgina, marco tres creus, que és un senyal per facilitar el

dons. Però les persones que escriuen, quan ens commouen, ens deixen aclaparats, agraïts, elevats. Llegeixo un llibre de James Salter, *No guardar nada*, que, fins i tot sent menor a la seva obra, és extraordinari. Llegeixo, amb la meua filla, a estones i en veu alta, *Els promesos* de Manzoni i em produeix un plaer immens gaudir més i de nou. Anar a un restaurant al meu barri i parlar amb el cambrer, en Fabrizio, dels personatges. Em vaig assabentar, fa temps, que era el llibre predilecte del papa Francesc.

Llegir té alguna cosa d'immortal. Ara que tantes persones llegeixen sobre les experiències pròximes a la mort, jo sé que llegir és una experiència pròxima al Cel. No hi pot haver res millor. Perquè, per un moment, quan llegeixes, deixes de ser tu i et submergeixes en alguna cosa infinitament més important que l'efímer. Et lliures i subratlles –amb llapis o amb els ulls– allò que t'estremeix, que et fa sentir gratitud. Tinc un amic que ha llogat un hort, amb bassa i gos. Els pot cuidar. Li dic que és un punyeter: que quan es mori, ja haurà tastat el Cel. Llegir és el Cel. El Cel és llegir i tenir un hort.●